

Vec C-568/20

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

2. november 2020

Vnútroštátny súd:

Oberster Gerichtshof

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

23. september 2020

Navrhovateľka:

H Limited

Odporca:

J

PRACOVNÝ DOKUMENT

Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko) [omissis] vo veci navrhovateľky H***** Limited, *****, [omissis] proti odporcovi J*****, [omissis] o zaplatenie 9 249 915,62 eura [omissis], v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku „Revision“, ktorý podal odporca proti uzneseniu Landesgericht Linz (Krajinský súd Linz, Rakúsko) ako odvolacieho súdu z 22. júna 2020, [omissis], ktorým sa nevyhovelo opravnému prostriedku odporcu proti uzneseniu Bezirksgericht Freistadt (Okresný súd Freistadt, Rakúsko) z 9. októbra 2019, [omissis], vydal

U z n e s e n i e

A. Súdnemu dvoru Európskej únie sa predkladajú nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Majú sa ustanovenia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“), najmä jeho článok 2 písm. a) a článok 39, vykladať v tom zmysle, že o vykonateľné rozhodnutie ide aj vtedy, ak je dlžník v členskom štáte po skrátenom preskúmaní v kontradiktórnom konaní, ale len vo vzťahu k právoplatnosti rozsudku, ktorý bol voči nemu vydaný v treťom štáte, povinný zaplatiť účastníkovi konania, ktorý uspel v konaní v treťom štáte na základe exekučného titulu tretieho štátu, pričom sa predmet konania v členskom štáte obmedzil len na preskúmanie toho, či existuje nárok z exekučného titulu voči dlžníkovi?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Majú sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012, najmä článok 1, článok 2 písm. a), a články 39, 45, 46 a 52 tohto nariadenia, vykladať v tom zmysle, že výkon sa zamietne bez ohľadu na existenciu niektorého z dôvodov uvedených v článku 45 nariadenia č. 1215/2012, ak skúmané rozhodnutie nie je rozhodnutím v zmysle článku 2 písm. a) alebo článku 39 nariadenia č. 1215/2012 alebo ak návrh, ktorý je základom rozhodnutia v členskom štáte pôvodu, nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012?

3. V prípade, ak je odpoveď na prvú otázku záporná a odpoveď na druhú otázku kladná:

Majú sa ustanovenia nariadenia č. 1215/2012, najmä článok 1, článok 2 písm. a), článok 39, článok 42 ods. 1 písm. b) a články 46 a 53 tohto nariadenia, vykladať v tom zmysle, že súd dožiadaného členského štátu musí v konaní o návrhu na zamietnutie výkonu už na základe informácií súdu krajiny pôvodu v osvedčení podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012 nutne vychádzať z toho, že ide o rozhodnutie, ktoré spadá do pôsobnosti nariadenia a má sa vykonať?

B. Konanie o opravnom prostriedku „Revision“ sa až do vydania prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora Európskej [omissis] prerušuje.

O d ô v o d n e n i e:

[1] I. Skutkový stav

[2] Medzi účastníkmi konania v súdnom obvode Bezirksgericht Freistadt (Okresný súd Freistadt) (ďalej len „súd pôvodu“) prebieha exekučné konanie (konanie o výkone rozhodnutia). Navrhovateľka H***** Limited (ďalej len „H*****“) je bankou so sídlom v *****. Odporca J***** má svoje bydlisko v Rakúsku.

[3] Exekučným titulom tejto exekúcie je uznesenie High Court of Justice Business and Property Courts of England & Wales Commercial Court (QBD) (ďalej len „High Court“), súdu Spojeného kráľovstva, z 20. marca 2019.

[4] Základom anglického rozhodnutia boli dva jordánske rozsudky z roku 2013, ktorým bol J***** zaviazaný zaplatiť sumu spolu vo výške (približne) 10 300 000 USD.

[5] J***** nepopiera, že podľa jordánskych rozsudkov je povinný platiť, ale popiera to, že sa sumy majú platiť H*****. Veriteľom je iná právnická osoba. H***** nie je legitimovaná na vykonanie rozsudkov v Jordánsku alebo mimo neho. Rozsudky sa navyše dosiahli s podvodným úmyslom a došlo k nim na základe právne neplatnej plnej moci. Ak by anglické súdy v súvislosti s jordánskymi rozsudkami vydali (zodpovedajúci) anglický rozsudok, odporovalo by to *ordre public*.

[6] H***** v anglickom konaní okrem iného navrhuje opatrenie v rámci skráteného konania v tom zmysle, že sa oba jordánske rozsudky, ako aj anglický rozsudok voči J***** môžu vykonať.

[7] Spomenutým uznesením High Court z 20. marca 2019 sa tomuto návrhu vyhovel a J***** bol formou príkazu na plnenie zaviazaný zaplatiť H***** 10 392 463 USD spolu s úrokmi a trovami. Popri otázke, či skrátené konanie bolo v Anglicku dovolené, High Court (Vrchný súd) sa s ohľadom na jordánske právo zaoberal otázkou, či H***** mohla legálne uplatniť nároky z jordánskeho rozsudku, čo bolo potvrdené. High Court vychádzal z toho, že J***** bol v Jordánsku zaviazaný k tomu, aby zaplatil H***** , ktorá si v Jordánsku zriadila pobočku a nie samostatnú právnickú osobu vo forme dcérskej spoločnosti. High Court sa ďalej zaoberal procesným podvodom a údajnou chýbajúcou plnou mocou, ktoré uvádzal J***** . Podľa High Court bolo zrejmé, že napadnutie návrhu na vykonanie jordánskych rozsudkov by nemohlo byť úspešné.

[8] Na základe uznesenie z 20. marca 2019 vydal High Court osvedčenie podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého je J***** zaviazaný zaplatiť H***** sumu vo výške 10 392 463 USD spolu s úrokmi vo výške 5 422 031,65 USD a trovami vo výške 125 000 GBP.

[9] Uznesením súdu pôvodu z 12. apríla 2019 sa H***** voči J***** na základe rozhodnutia High Court z 20. marca 2019 povolila exekúcia na vymoženie pohľadávky vo výške (približne) 9 249 915,62 eura spolu s úrokmi a trovami.

[10] J***** navrhuje zamietnutie výkonu rozhodnutia High Court z 20. marca 2019 a zastavenie exekúcie.

[11] Predmetom tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú otázky vykonateľnosti zahraničných rozhodnutí a rozsahu skúmania v konaní o návrhu na zamietnutie výkonu.

[12] **II. Právny základ:**

[13] Právny základ Únie:

Právny základ Únie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa nachádza najmä v článku 1, článku 2 písm. a), článku 39, článku 42 ods. 1 písm. b), článkoch 45, 46, 52 a 53 nariadenia č. 1215/2012.

[15] Vnútroštátne právo:

[16] Gesetz vom 27. Mai 1896 über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung) (Exekučný poriadok), ďalej len „EO“, znie v relevantnej časti takto:

Prvá časť.

Exekúcia.

[...]

Exekučný titul.

§ 1.

Exekučnými titulmi v zmysle tohto zákona sú nasledujúce akty a listiny, ktoré sú vyhotovené v pôsobnosti tohto zákona:

[...]

Zahraničné exekučné tituly

§. 2.

[...]

(2) Za akty a listiny uvedené v § 1 sa považujú aj také akty a listiny, ktoré síce boli vyhotovené mimo pôsobnosti tohto zákona, ale ktoré sa

vykonajú na základe medzinárodnej dohody alebo právneho aktu Európskej únie bez osobitného vyhlásenia vykonateľnosti.

Tretia časť

Medzinárodné exekučné právo

Prvý odsek

Všeobecné ustanovenia

Úvod

§ 403. Akty a listiny, ktoré boli vyhotovené v zahraničí (zahraničné exekučné tituly) vyžadujú pre výkon vyhlásenie vykonateľnosti v tuzemsku, pokiaľ sa nevykonajú na základe medzinárodnej dohody alebo právneho aktu Európskej únie bez osobitného vyhlásenia vykonateľnosti.

[...]

Tretí odsek

Exekúcia na základe aktov a listín nadnárodných organizácií

[omissis]

Štvrtý odsek

Výkon bez vyhlásenia vykonateľnosti

Lehota na návrh na zamietnutie

§ 418. (1) Ak povolenie exekúcie na základe zahraničných exekučných titulov nevyžaduje vyhlásenie vykonateľnosti, môže povinná strana uplatniť dôvody, ktoré bránia výkonu v tuzemsku (dôvody zamietnutia), prostredníctvom návrhu na zastavenie [konania].

(2) O zastavenie [konania] podľa odseku 1 je možné požiadať len do ôsmich týždňov po doručení povolenia na exekúciu.

(3) Pokiaľ dôvody na zamietnutie spočívajú na skutočnostiach, ktoré vznikli až po doručení povolenia na exekúciu alebo o ktorých dlžník nepredvídanou alebo neodvratnou udalosťou bez vlastného zavinenia alebo v dôsledku menšieho nedopatrenia nevedel, začína lehota plynúť dňom, kedy sa dlžník o týchto skutočnostiach dozvedel. Dlžník tieto okolnosti uvedie v návrhu na zastavenie a uvedie prostriedky na ich preukázanie.

[omissis]

[17] **III. Návrhy a tvrdenia účastníkov konania**

[18] **J******* vo svojom návrhu na zamietnutie (návrh na zastavenie) na jednej strane vychádza z porušenia *ordre public*. Relevantné pre tento návrh na začatie prejudiciálneho konania však je jeho ďalšie tvrdenie, a síce, že anglické rozhodnutie bolo vydané na základe, respektíve na účely výkonu dvoch jordánskych rozsudkoch a preto predstavuje takzvané „zlúčené (merger) rozhodnutie“. Uznesenie členského štátu, ktoré sa týka rozhodnutia na plnenie, ktoré zodpovedá exekučnému titulu tretieho štátu, nemôže byť v inom členskom štáte vykonané v rámci nariadenia č. 1215/2012. Okolnosť, že nejde o vykonateľné rozhodnutie, sa môže uviesť v konaní o zamietnutí vedenom v štáte výkonu. V konaní o zamietnutí neexistuje viazanosť dožiadaného členského štátu údajmi súdu pôvodu v osvedčení podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012.

[19] **H******* zastáva stanovisko, že titul, ktorý sa má vykonať, je samostatným rozhodnutím anglického súdu. Súdy v dožiadanom členskom štáte sú navyše viazané obsahom osvedčenia, ktoré vydal High Court. Zahraníčné rozhodnutie sa smie preskúmať len v rámci článku 45 nariadenia č. 1215/2012. Pritom je vylúčené preskúmanie, či rozhodnutie, ktoré bolo vydané podľa zahraničného procesného práva, je skutočne vykonateľným rozsudkom podľa nariadenia č. 1215/2012.

[20] **IV. Doterajší priebeh konania**

[21] **Súd prvého stupňa** návrhy **J******* zamietol. Vychádzal z toho, že nariadenie č. 1215/2012 sa uplatní, respektíve ide o anglický rozsudok, ktorý sa má uznať a vykonať. High Court po rozsiahlom kontradiktórnem konaní vydal titul na plnenie a nie len vyhlásil jordánske rozsudky za vykonateľné. Tvrdenia o neaplikovateľnosti nariadenia č. 1215/2012 sú navyše neopodstatnené, keďže to má preskúmať súd pôvodu, ktorého osvedčením podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012 je súd prvého stupňa viazaný.

[22] **Súd druhého stupňa** nevyhovelo opravnému prostriedku, ktorý podal **J******* proti uvedenému rozsudku. Konanie v Anglicku bolo kontradiktórne, už preto je vyhlásenie vykonateľnosti vylúčené. Anglické rozhodnutie spadá pod článok 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012. **J******* na High Court nepoprel pohľadávky **H*******. Námietka, že High Court neskúmal nárok, ktorý sa voči nemu uplatnil, preto je nepochopiteľná. V súvislosti s osvedčením podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012 neexistujú žiadne pochybnosti, ktoré by poukazovali na dôvod na zamietnutie podľa článku 45 nariadenia č. 1215/2012. Skúmanie anglického rozhodnutia je prípustné len v rámci článku 45 nariadenia č. 1215/2012.

[23] **V. Prejudiciálne otázky**

[24] Prvá otázka (Rozsah zákazu dvojitého výkonu):

[25] V nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, C-129/92, Owens Bank, bod 25) o Dohovore z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Dohovor“) sa vychádza z toho, že ani nariadenie č. 1215/2012 sa neaplikuje v konaní alebo na sporné body v konaní v členských štátoch, ktoré sa týkajú uznania a výkonu rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z tretích štátov (L'exequatur sur l'exequatur ne vaut) [omissis]. Tým sa má zabrániť tomu, aby sa takzvaným „dvojitým výkonom“ obchádzala tá úprava, ktorá by sa mala dodržiavať pri priamom výkone rozhodnutí z tretích štátov v štáte výkonu.

[26] Senát sa v rozpore so súdmi nižších stupňov prikláňa k právnemu názoru, že toto vyjadrenie sa má aplikovať aj na rozsudky na plnenie, ktoré vydal zahraničný súd na základe žaloby, ktorá sa týka vykonania rozsudku (*actio iudicati*), pokiaľ sa vo veci nepreskúmava právny vzťah, ktorý je základom exekučného titulu [omissis].

[27] Podľa názoru senátu na tom nič nemení ani okolnosť, že východiskové konanie sa uskutočnilo kontradiktórnym spôsobom. Rozhodujúci je predmet konania. Vo východiskovom prípade sa skrátené skúmanie v anglickom konaní obmedzilo na otázku, či J***** na základe jordánskych rozsudkov je povinný platiť H*****.

[28] Z dôvodu opačného názoru H***** a súdov nižšieho stupňa, ktorý je určite obhájitelný, sa pre túto otázku, ktorá je relevantná pre toto konanie, vyžaduje objasnenie Súdnym dvorom Európskej únie.

[29] Druhá otázka (Zamietnutie výkonu z iných dôvodov ako dôvodov na zamietnutie uvedených v článku 45 nariadenia č. 1215/2012):

[30] Dôvody zamietnutia uvedené v článku 45 nariadenia č. 1215/2012 sú podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie taxatívne uvedené a majú sa vykladať reštriktívne (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-302/13, *flyLAL*, bod 46). Cieľ zabezpečenia čo možno najširšieho voľného pohybu európskych rozhodnutí by sa pri tom mal rešpektovať (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-681/13, *Diageo Brands*, bod 40 a nasl.). Taxatívny výpočet a reštriktívne vymedzené dôvody sú vyjadrením vzájomnej dôvery členských štátov (pozri odôvodnenie 26). Článok 52 nariadenia č. 1215/2012 okrem toho súdom dožiadaného štátu zakazuje skúmanie rozhodnutia, ktoré bolo vydané v inom členskom štáte, vo veci samej (pozri napríklad rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-38/98, *Renault*, bod 29).

[31] Môže byť nejasné, či z opísanej systematiky – v zmysle právneho názoru súdov nižšieho stupňa – sa má odvodiť, že v konaní o zamietnutie výkonu sa preto majú skúmať výlučne dôvody na zamietnutie článku 45 nariadenia č. 1215/2012.

[32] Prevažná časť literatúry odpovedá na túto otázku záporne.

Podľa nej nemožno zo spomenutých ustanovení nariadenia č. 1215/2012 odvodiť, že je skúmanie všeobecných podmienok pre výkon podľa nariadenia č. 1215/2012 vylúčené. Otázka, či nariadenie č. 1215/2012 sa vôbec uplatní alebo či v prípade zahraničného rozhodnutia ide o rozhodnutie (ktoré sa má uznať a vykonať) v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012, by sa teda mala skúmať v dožiadanom členskom štáte [*omissis*].

[33] Aj senát sa prikláňa k tomuto názoru, ktorý je zastávaný v literatúre, že zo znenia článkov 45 a 46 nariadenia č. 1215/2012 sa predovšetkým nedá odvodiť zákaz, aby sa v dožiadanom členskom štáte neskúmali aj okolnosti, ktoré zabránia cezhraničnému výkonu, aj keď neexistuje dôvod zamietnutia v zmysle článku 45 nariadenia č. 1215/2012. V prospech zamietnutia výkonu a proti názoru, že zamietnutie môže vychádzať výlučne z dôvodov v zmysle článku 45 nariadenia č. 1215/2012, hovorí aj článok 41 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012. Primerane to platí pre odôvodnenie 30 prvú vetu. Aj druhá veta odôvodnenia 30, ktorá sa týka len zamietnutia uznania, podľa ktorej by sa uznanie rozsudku malo zamietnuť len vtedy, ak existuje jeden alebo viacero dôvodov zamietnutia uvedených v tomto nariadení, nevyvracia prevládajúcu literatúru. Uplatnenie tejto úpravy predpokladá existenciu „rozsudku“, čo sa logicky skúma ako prvý krok (teda ešte pred skúmaním dôvodov zamietnutia v zmysle článku 45 nariadenia č. 1215/2012).

[34] Pokiaľ bude odpoveď na prvú otázku záporná, zdá sa byť objasnenie Súdny dvorom Európskej únie nevyhnutné a má význam pre ďalšie konanie.

[35] Tretia otázka (Viazanosť osvedčením podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012):

[36] Súdny dvor Európskej únie k porovnateľnej právnej úprave podľa nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach už objasnil, že informácie v osvedčení upravenom v článku 54 môže preskúmať súd [*omissis*] dožiadaného členského štátu (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-619/10, *Trade Agency*, bod 46).

[37] Senát sa prikláňa k tomu, že toto vyjadrenie sa primerane aplikuje aj na osvedčenie podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012, takže dlžník v dožiadanom členskom štáte, bez ohľadu na informácie v osvedčení, ktoré v tejto súvislosti nie sú záväzné, môže poprieť, že podmienky výkonu neexistujú, keďže napríklad nejde o rozhodnutie v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 alebo sa nariadenie č. 1215/2012 neaplikuje [*omissis*].

[38] Súd prvého stupňa však (očividne) vychádzal z toho, že novšie rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-361/18, *Weil*, bod 33) mu kvôli osvedčeniu bráni, aby v rámci konania o zamietnutie preskúmal otázku, či ide o rozhodnutie, ktoré patrí do rozsahu pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012 a má sa vykonať v inom členskom štáte.

[39] Senát citované rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie aj pri zohľadnení doterajšej judikatúry neinterpretoval v tomto zmysle. Opačný pohľad je však tiež obhájitelný. Súdny dvor Európskej únie je aj tu požiadaný o objasnenie právnej situácie. Avšak len vtedy, ak bude odpoveď na prvú otázku záporná a na druhú kladná.

[40] **VI. Procesné právo**

[41] Ako súd poslednej inštancie je Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd) povinný podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, ak správne uplatnenie práva Únie nie je natoľko zřejmé, že nezostal žiaden priestor na rozumné pochybnosti. Takéto pochybnosti v tomto prípade existujú. [*omissis*]

Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd),

Viedeň, 23. septembra 2020

[*omissis*]